

[Hans Nielsen.]

virkelig mørk Sky paa Arbejdsmarkedets Himmel her i Øjeblikket, forekommer det mig, at det er de Forhandlinger, der skal føres i den nærmeste Fremtid om Arbejdsforholdene.

Nu forstaar jeg, naar man har drøftet Kriseforslaget her i Rigsdagen, og naar der skal rettes Forespørgsler til Regeringen paa den Maade, som man har gjort her i Dag, at det er Hensigten at fremstille det, som om det er Arbejdsløningerne, der er den store Ulykke her i Landet, og at man derigennem vil animere Arbejdsgiverne til at indlede en Krig med Arbejderne. Jeg vil imidlertid haabe, at de Mænd, som skal forhandle paa Arbejdsgivernes Vegne i Aar, vil være ligesaa forstandige, som de var i Fjor, saaledes at man ogsaa kommer ud over den Vanskelighed. Thi kommer man ud over den Vanskelighed nu i Foraaret, tror jeg, at saa vil det danske Samfund komme let over den Krise, som ryster andre Lande saa voldsomt.

Jeg kan slutte med at udtale min Tilfredshed med de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Statsminister, idet jeg føler mig forvisset om, at den nuværende Regering vil være Erhvervslivets tro Tjener, som den har været det hidtil.

Krag: Den højtærede Statsminister har i sin Tale her i Dag givet et Bevis for, at Sandheden i det gamle Ord „tomme Tønder buldrer mest“ ikke gælder uden Undtagelse. Thi medens vi tidligere har set den højtærede Statsminister som Oppositionsfører trine op paa denne Plads stopfyldt med Planer, med Forslag, ikke at forglemme Anklager mod andre og dog til Trods derfor anslaa en Tone og buldre løs, saa det gjaldede ud over Landet, hvad vel ogsaa Hensigten med det hele var, ser vi modsætningsvis den højtærede Statsminister møde her i Dag saa tom som den Tønde, der første Gang gaar over Bødkerens Dørtrin, og dog være afdæmpet i sin Form i ganske anderledes Grad, end vi har mødt ham i Oppositionens fuglefrie Dage, da intet Ansvar satte Grænser for, hvad man mente at kunne tillade sig.

Nu blev det sagt her af den højtærede Socialminister forleden, da han forelagde det Lovforslag, som vi, naar denne Sags Behandling er sluttet, skal behandle, at det egentlig havde været hans Hensigt at fremsætte nogle almindelige Betragtninger over Hjemløsheds- og Arbejdsløshedsspørgsmaal og behandle disse Spørgsmaal i nøje Sammenhæng med Erhvervslivets Stilling. Jeg

maa, efter at jeg har hørt den højtærede Socialministers Tale, i overordentlig høj Grad beklage, at den højtærede Socialminister har opgivet sin Intention; thi det var da muligt, hvis den højtærede Socialminister havde benyttet den Lejlighed, som var givet ham ved det nævnte Lovforslags Fremsættelse forleden Dag til at gaa ind paa disse Spørgsmaal, at vi saa havde faaet en Skildring af, hvorledes et Medlem af en dog i Hovedsagen socialdemokratisk Regering saa paa Ondet og de mulige Midler til at helbrede eller mildne dets Virkning.

Men nu i Stedet for maa vi lade os nøje med den statsministerielle Præstation her i Dag. Den højtærede Statsminister, hvis Udtalelser jeg nærmere i Enkeltheder skal komme ind paa senere under de Udtalelser, som jeg her gerne vil fremsætte, henviste overfor den øjeblikkelige Nødssituation til Understøttelsesforslag og til den private Godgørehed, som i disse Dage er startet, og som den højtærede Minister fandt paa-skønnelsesværdig. Ja, man maa ogsaa i denne Forbindelse sige, om ikke: Ak, hvor forandret, saa dog Gudskelov, at Forandring dog er mulig, ogsaa hos den højtærede Statsminister ved Bedømmelse af, hvad det er for et Hjertelag, der finder Udtryk, naar man kommer de hjemløse i denne Tid til Hjælp.

Det er jo ganske vist ikke den Betragtning af Godgørehed og de Kilder, hvoraf den strømmer, som ellers har været Socialdemokratiets, „Social-Demokratens“, ogsaa i den allerseneste Tid. Jeg maa maaske have Lov til at minde om, hvorledes man opfattede den Indsats, som fra privat Side blev gjort før Julen 1930 for at komme de mest nødstillede i vort Samfund til Hjælp og bidrage til at give dem en nogenlunde glædelig Entré til Julefesten. Det var sandelig ikke Udtryk for Paaskønnelse som den, den højtærede Statsminister her har givet, men det var noget helt andet. Det var hentet fra den samme Tønde, som man har hentet sine Domme fra forud for tidligere Julefester. Men det fandt dog Udtryk den Gang i Ord, som jeg synes var af en ualmindelig utiltalende Beskaffenhed, idet den Omtale sluttede saaledes:

„Ingen maa fryse eller sulte i Julen, det var det daglige Omkvæd i de borgerlige Blade, der ikke lader sig afficere, om der lides Nød, sultes og fryses til daglig.“ De lader sig ikke afficere, siger man, men det var dog den Presse, den højtærede Socialminister straks fandt Vej til, da han skulde igangsætte sin private Hjelpeaktion. Men saa fortsætter „Social-Demokraten“:

„Men før Julen og selve Højtids-